

- stwierdzenie nieważności decyzji, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 7426 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. ⁽¹⁾, uznającej, że rekompensata kosztów świadczenia usługi publicznej w wysokości 59 milionów EUR przyznana przez władze francuskie na rzecz konsorcjum mającego na celu budowę i obsługę ultraszerokopasmowej sieci łączności elektronicznej (projekt TPD 92) w departamencie Haut-de-Seine nie stanowi pomocy państwa.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty dotyczące:

- błędnej interpretacji terminu pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że stosując w niniejszej sprawie cztery kryteria wynikające z wyroku w sprawie Altmark Komisja naruszyła prawo, ponieważ:
 - projekt THD92 nie ma na celu ogólnego interesu gospodarczego, lecz konkurencyjność departamentu Hauts-de-Seine jako międzynarodowego centrum handlowego;
 - projekt THD92 dotyczy „czarnej strefy” i nie stanowi odpowiedzi na niewydolność rynku, a ponadto
 - rekompensata w wysokości 59 milionów EUR jest nieproporcjonalna i została przyznana na podstawie kryteriów wyboru, które nie były z góry wiadome;
- naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE ze względu na to, że Komisja pogwałciła proceduralne uprawnienia skarżącej, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego i pozbawiając w ten sposób skarżącą możliwości przedstawienia jej punktu widzenia jako zainteresowanej strony trzeciej.

⁽¹⁾ Pomoc państwa N 331/2008 — Francja.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2010 r. — Ax przeciwko Radzie

(Sprawa T-259/10)

(2010/C 234/75)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Ax (Neckargemünd, Niemcy) (przedstawiciel: J. Baumann, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiającego europejski mechanizm stabilizacji finansowej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje ważność rozporządzenia (UE) nr 407/2010 ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi między innymi, że pomoc przyznana przez zaskarżone rozporządzenie jest niezgodna z ustanowionym w art. 125 TFUE zakazem ponoszenia lub przejmowania odpowiedzialności za zobowiązania innych państw członkowskich.

Ponadto zdaniem strony skarżącej rozporządzenie nr 407/2010 nie jest objęte zakresem stosowania art. 122 TFUE, który nie może stanowić jego podstawy prawnej. Twierdzi ona, że zainteresowane państwa członkowskie nie są istotnie zagrożone w rozumieniu tego postanowienia w wyniku ataków spekulacyjnych. Co więcej, trudności powstałe w następstwie ataków spekulacyjnych nie są wynikiem nadzwyczajnych okoliczności pozostających poza kontrolą zainteresowanych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiające europejski mechanizm stabilizacji finansowej (Dz.U. L 118, s. 1).